

Ítróttur

Vejde ikki uppiborið at vinna — landsliðið uppiborið at tapa

Sum Sosialurin spáddi, gjørdist Sørvágs Ítróttarfelag einasti veruligi vinnarin av dystinum mikukvöldið millum føroyska landsliðið og danska liðið Vejle, sum spælir í dansku superligaini — liggur í lottuni á næstnista plássi.

Sí fekk nevniliga nógvar áskoðarar til dystin í Gundadali, sum var tann síðsti hjá landsliðnum, áðrenn teir triggjar EM-dystirnar, ið eftir eru at spæla móti ávíkavist Norðurlandi, Danmark og Jugoslavia.

Nóg mikið var hjá sörvingum at fáa 1.000 áskoðarar fyri at fáa neyðugu útreiðslurnar inndekkarar.

Restin av áskoðarainntøkuni var so eftir at koyra í pengakassan hjá SÍ.

Onkur skal eisini tapa

Men nú er tað einaferð soleiðis, at er onkur vinnari, so má eisini onkur vera tapari. Og so var eisini mikukvöldið í Gundadali.

Har varð tað nevniliga áskoðarin, ið varð taparin.

Hóast útlarpsmenninir við teirra frálíku frásøgnunum royndu at lata kunoyingar, heimasandsmenn og hovbingar halda, at her var talan um ein góðan og spennandi dyst, so var talan tó um lítið annað enn ein stóran vavgreyt úr enda í annan.

Var rætt, skuldi einki mál verið komið í hasum dystinum, tí undan málinum hevði hvørki liðið

havt so mikið sum ein tann einasti veruligan málkjans — og so langt frá tí.

Sera lítið undirhald

Hetta var als einki undirhald at bjóða áskoðarunum, sum kanska høvdu vónað, at bert ein dropi av yvirflóðini frá Turkalandsdystinum var eftir í okkara monnum.

Nógv vóru tey, ið komu til ta niðurstøðu, at verri dyst høvdu tey ikki sæð.

Í fyrra hálvleiki var eitt sindur av skilið í spælinum — serliga tí føroyska, men tað gav ikki meira av sær enn okkurt smávegis gleps uttanfyri 16-meturstrikuna hjá Vejle.

Hesar fyrru 45 minuttirnar hevði landsliðið greiða yvirvág, men fekk bara einki burtúr, og burtursæð frá teimum síðstu minuttunum, var sjáldan veruligt »guff« í spælinum.

Vejde einki at bjóða

Vejde hevði í fyrra hálvleiki púrt einki at bjóða — helst fyrst og fremst takkað verið undirlagnum, teir fyrst skuldu sleppa at venja seg við.

Kortini fingur vit ongan tíð mál og undirhaldandi spæl at síggja frá vesturjúlendingunum, hóast tað var tað, nýggi venjari teirra hevði lovað bæði eina og tvær ferðir undan dystinum. Liðið fortaldi teimum kanska 2.-2.500 áskoðarunum, hví tað

liggur í botninum á Superligaini. Liðið nyttar jú svarta einki í tí líki, tað nú er í!

Seinni hálvleikur er ikki verður at umtala nakað serligt. Bert má finnast at tí yvirdrivna gestablíðni, ið FIFA-dómarin legði fyri dagin — í skýmingini — tá hann læt Vejle-spælarar fella Tummus Eli Hansen, ið hevði beina kós móti málinum.

Vejde-maðurin fekk bert gula kortið afturfyri, hóast slík slaktung hoyrir heima í reyða bólkinum. Sjálvsagt skal gestablíðni valdast, og hóast reyðakortið er hart í einum vinar- og venjingardysti, so eru tað nú einaferð reglurnar, ið gera av, hvussu dómast skal.

Hvat sigur venjarin?

Ringast fyri av øllum man venjarin Páll Guðlaugsson vera eftir dystin.

Hann skal jú royna at fáa okkurt burtúr honum og royna at brúka hann sum grundarlag undir endaligu fyrireikingunum til dystin móti Norðurlandi.

Ringt man fara at vera hjá honum at seta liðið, skal mikukvöldsdysturin brúkast sum grundarlag. Har var jú bara snøgt sagt einki!

Ikki tykist vera spurt, at tíðin er um at fara frá hesum góðu dystinum, har eitt — eftir hvat sigst — hampuliga gott og fyrrverandi undirhaldandi lið er

Jacob Svinggaard og Kári Reynheim í duell um bólin mikukvöldið.
Mynd: Hilmar Jan

annar parturin og landslið okkara er hin.

Hesi líðini, ið vitja okkum, eru ikki so imponerandi góð, sum tey kanska plagdu at vera fyrr.

Tá var landslið okkara ikki ment at geva somu móttøðu, tað kann geva í dag, og tí sleppa gestirnir sjáldan at visa tað heilt stóra nú.

Máttu tort eitt sindur

Hetta átti sjálvsagt at havt verið útnýtt til fullnar mikukvöldið, eitt nú við at satsa við meira fólki í álopinum, so áskoðararnir um ikki annað kundu

sloppið at sæð nøkur mál.

Væl er skiljandi, at okkara landslið spælir verju-kendan fótballt í EM-kappingini — annað vildi verið órt har — men á heimavølli í vinar- og venjingardysti, har einki er at missa, mátti landsliðið tort eitt sindur meira.

At ein markeringspælarari, ið kemur allan vegin afturi úr verjuni og fram, skal hava størsta føroyska kjansin í dystinum, er ov galið! Men hvussu skal vera, tá at kalla eingir av spælarunum bjóða seg til, men heldur standa og biða, til onkur av hinum ger okkurt, og alla tíðina velja at flyta seg skeivt, heldur enn at brúka høvðið at hugsa við og gera sítt besta — uttan harvið at skula blaka alla sunna fornuft fyri borð.

Víst duga tit at spæla

Spælir landsliðið hetta spælið um eina viku í Landskrona, verður ósig-

urin ikki bert við tí eina málinum — norðurlandi lata ikki slíkar offurgávur um seg ganga, uttan at taka av.

Spælir landsliðið hinvegin upp til sítt besta — sum vit jú vita, at tað veruliga kann — hava vit loyvi at vóna, at vit enn einaferð taka fótballsheimin á bóli við einum góðum og heidurligum úrsliti.

Og, vælsignaðu tit, hugsid tó um, at ein sigur á Norðurlandi kann loysa seg í longra endanum, skuldu jugoslavarnir farið sín veg og sagt EM-kappingini farvæl og latið 0-7 ligið eftir í ruskinum...

hj.

Jens Martin Knudsen sat á bonkinum, meðan Kaj Leo Johannesen í fyrra hálvleiki royndi seg í føroyska málinum. Todi Jónsson var skaddur og spældi ikki.
Mynd: Hilmar Jan